

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Duminica Ortodoxiei

Cinstirea sfintelor icoane, prin rugăciune și faptă bună

Iubiți credincioși și credincioase,

Prima Duminică a arcușului duhovnicesc către praznicul Învierii Domnului, pe care o serbăm astăzi, cu mare bucurie și folos duhovnicesc, este ziua în care Sfinții Părinți au restabilit, definitiv, cinstirea sfintelor icoane în Biserica lui Hristos, ziua în care a fost proclamată biruința dreptei credințe asupra valului de erezii care s-au abătut asupra ei vreme de peste cinci secole.

Hotărârea ca prima Duminică din Postul Sfințelor Paști să fie numită Duminica Ortodoxiei și, cu acest prilej, să fie cinstiți toți cei care prin cuvânt și faptă au apărât dreapta credință a fost luată în anul 843, la Sinodul de la Constantinopol. Această lucrare duhovnicească a fost pregătită încă din anul 787, când Sfinții Părinți ai Sinodului al VII-lea Ecumenic de la Niceea au justificat și proclamat cinstirea sfintelor icoane, ca manifestare a credinței ortodoxe.

Biruința Bisericii creștine asupra iconoclaștilor, adică asupra celor care respingeau sfintele icoane, înseamnă readucerea icoanelor în locul cuvenit lor spre cinstire, în biserici, în casele și în sufletele credincioșilor, dar și o reșezare a vieții duhovnicești a credincioșilor pe calea cea adevărată, împreună cu Hristos, Care este "Ca-

lea, Adevărul și Viața" (Ioan 14, 6). [...]

Sinodul de la Constantinopol din anul 843 reafirmă adevărul de credință definit de Sinodul al VII-lea Ecumenic privind comunicarea dintre icoană și persoana reprezentată pe ea, precum și diferența între adorare – care se cuvine numai lui Dumnezeu – și venerare – care se cuvine sfinților și sfintelor icoane: „Căci dacă sfinții vor fi văzuți mai des zugrăviți pe icoane, cu atât mai vii vor fi în fața celor care îi privesc, reînviinduse memoria și dorul de prototipul lor, le vor săruta și le vor acorda închinarea cuvenită, dar nu adorare deplină, care după credința noastră se cuvine numai firii Dumnezeiești, ci li se va da cinstea numai în felul după cum se cinstiște chipul cinstitei și de viață făcătoarei Cruci, sfintele Evanghelii, și celelalte obiecte sfinte, aducându-lise tămâie și lumânări, precum era obiceiul cucemic la cei din vechime. Căci cinstea dată icoanei trece asupra prototipului ei și cel ce se închină icoanei se închină persoanei zugrăvite pe ea. În felul acesta se va întări învățătura Sfinților noștri Părinți, adică predania Bisericii universale, care de la o margine a lumii până la cealaltă a primit Evanghelia”.

Biruința Ortodoxiei din primul mileniu creștin asupra ereziilor este pildă de urmat în lupta noastră pentru biruința asupra ereziilor și rătă-

cirilor din timpul nostru.

Pentru credincioșii dreptmăritori, în biserică și în casele lor, sfintele icoane nu constituie doar o mărturie a ceea ce semnifică arta creștină, ci au, în primul rând, un rol sacru sau sfânt, de mijlocire sau întărire a credincioșilor în comuniunea lor de rugăciune cu Dumnezeu și cu Sfinții reprezentați în icoane.

Suntem datori a cinsti sfintele icoane pentru că ele ni-l readuc pe Dumnezeu aproape, în suflet, ne ajută să fim contemporani cu evenimentele importante din istoria mântuirii neamului omenesc, să refacem legătura spirituală cu Maica Domnului și cu sfinții, prin care Dumnezeu lucrează în chip minunat (cf. Psalmul 67, 36) și ne cheamă la împărtășirea cu Sfânta Euharistie ca arvună a ospățului din Împărăția cerurilor.[...]

Suntem datori a cinsti sfintele icoane, atât prin închinăciune și sărutarea lor, cât și prin iubirea arătată semenilor noștri, în a căror ființă stă ascunsă icoana sau chipul lui Hristos. În acest sens, suntem chemați să fim iubitori de oameni prin fapta concretă a milosteniei, ca expresie a credinței lucrătoare prin iubire (cf. Galateni 5, 6) și să ne dedicăm viața slujirii semenilor aflați în suferințe, necazuri și nevoi, așa cum au făcut sfinții Bisericii noastre, care au desăvârșit chipul lui Dumnezeu în ei, ajungând la asemănarea cu Dumnezeu Cel milostiv (cf. Luca 6, 36), prin ajutorarea aproapelui, prin credință și viață curată.[...]

(extras din pastorală la Duminica Ortodoxiei a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române)

Preoții nu cresc în copaci!

Pr. Mihai Marian Macuc

Observăm în ultimul timp o descărcare de furie din partea societății civile asupra tagmei preoțești, dar, ceea ce este mai înspăimântător, că același lucru se întâmplă și din partea credincioșilor ortodocși. Mă frapază, însă, și faptul că aproape nimeni, nici cleric, nici laic, nu ia o atitudine de apărare sau, măcar de abordare directă a problemei. Știu că voi deschide, cutia Pandorei, dar dacă nimeni nu o face...?!

Vedem, fără să dorim uneori, în mass-media, cazuri negative de preoți și nu intrăm în detalii, că au grijă, oricum, alții să ni le detalieze. Automat ni se creează impresia că suntem pierduți ca Biserica, căci "dacă preoții sunt așa cum sunt, ce să mai cери omului simplu? Biserica a pierdut..."

Stop! Hai să fim realiști. Și, când spun realiști, mă refer să nu fim nici ca struțul, care bagă capul în pământ, ci să vedem real cum stau lucrurile, adică să ne asumăm ce este adevărat și nu poate fi contestat, dar să vedem și celelalte lucruri din umbră.

La o conferință preoțească - nu au relevanță detaliile - ne-a vorbit un preot foarte fain care, la acest capitol spunea că s-a întâlnit cu cineva foarte supărat pe preoți. Acesta îi spunea: *preoții așa, preoții dincolo, preoții cutare, păcătoși etc.*

- Ia spune, măi omule, câți preoți de care zici matală cunoști sau ai auzit?

- Păi o mulțime!

- Bine, dar hai să numărăm mulțimea.

- Păi, ăla de a făcut aia... Unu. Ța cu treaba aia. Doi. Ța de la știri..." etc... Pe la șase, șapte, de-ja nu mai știa. Deci se și exagerează foarte puternic.

Oricum ar fi, raportat la numărul total de preoți, procentul celor cu probleme reale este infim. De foarte multe ori nu se iau în calcul multe aspecte. Vedem știrea brută, dar nu știm exact cum a ajuns preotul în situația respectivă. Știm că a făcut greșeala, dar putem noi să știm tot drumul sufletesc pe care a mers până să ajungă să facă lucrul respectiv? Știm că din punct de vedere spiritual, diavolul atacă pe om cu tehnica pașilor mărunți și reușește de multe ori să facă pe om să cadă. Noi nu vedem însă nici contextul, nu știm stresul, problemele din familie, ispitele, lucrarea celui rău care au contribuit ca el să cadă. Dar, mai important, după cădere nu știm dacă nu cumva s-a ridicat. V-ați gândit că poate chiar apariția în presă era singura cale prin care un preot s-ar fi îndreptat în privința unui lucru și Dumnezeu, în înțelepciunea Sa, se folosește de această situație pentru a-și ridica păstorul care devenise o oaie pierdută?

Pe lângă acest aspect, să avem în vedere că e bine totuși că se întâmplă să se afle și lucrurile nedorite. Nu spune Hristos că toți suntem un trup, mădular fiecare în parte (I Cor 12, 27)?

Un trup sănătos, atunci când se infectează, aruncă afară puroiul. Unul bolnav, de cancer, să zicem, ține ascunsă tumoarea și atunci când e depistată e, de multe ori, prea târziu. E bine așa. Societatea, taxează și elimină, "elementele" care nu sunt conforme, dar nu ca să se distrugă. Rana nu puroiază ca să omoare trupul, ci ca să-l curețe. Desigur, pe moment doare. Și pe noi ne doare când vedem un membru al Bisericii că nu calcă drept, mai ales dacă este preot, că dacă te lovești la un deget, tot trupul suferă. Deci să dăm slavă lui Dumnezeu că e așa.

În altă ordine de idei, cum ajung unii preoți, să nu calce a preot? Simplu. Cel puțin pe vremea cât eram eu în seminar, erau unii colegi înscrși doar pentru că așa au vrut părinții. Lor nu le plăcea, dar părinții vroiau cu orice preț să-și vadă odraslele în reverendă și, probabil, să se simtă în al nouălea cer că au copil preot. Unii au renunțat când au intrat la facultate, alții nu. Au mers din reflex și nu cu toată inima. Dacă tot au făcut un seminar, o facultate de teologie, acum unde să se mai ducă? Și atunci, sigur că nu fac cu toată inima misiunea la care s-au înjugat.

Atenție! Preoții nu cresc în copaci! Nu faci pepiniera de preoți în mediu cât mai steril, pui numai ce e bun și când se coc, culegi preoții și îi distribuie în parohii. Preoții cresc în familii de oameni. Se nasc, sunt educați așa cum îi educă mama, școala, etc. Deci preoții, până la urmă, sunt și ceea ce este societatea. Ea dă preoții. Așa cum e societatea, așa sunt și preoții. Ai un procent de oameni buni, alții mai puțin buni, alții mai răi? Atunci din același procentaj sunt și preoții. Societatea dacă avea oameni mai duhovnicești în alte epoci și decenii, așa erau și preoții. Acum, defapt, cum îi vedem pe ei, așa suntem noi, sunt tot ai noștri, sunt dintre noi. Nu au coborât din cer, nu au crescut din copaci.

Un factor, de asemenea, decisiv în formarea imaginii și, uneori chiar al caracterului preotului este soția lui sau altfel spus preoteasa. Chiar dacă tu vrei o viață austeră și modestă, ce faci dacă preoteasa nu vrea? Hai, cei cu piatră în mână asupra preoților, ce răspundeți? Aici nu sunt lucruri simple de Da sau Nu și atât. E vorba de o familie, în care preot e doar unul. Ceilalți membri sunt "oameni normali". Se poate ajunge și la divorț. Bine, o să spuneți că el și-a ales-o așa. Fals, de foarte multe ori omul se schimbă în timp. Ce faci când tu vrei să îți iei o mașină simplă și ea va una scumpă, când tu nu crezi că e bine să te duci în concediu la cel mai scump restaurant și ea vrea, chiar cu prețul de a te îndatora pentru asta?

De multe ori preoții se căsătoresc cu fete care ulterior devin medici, judecători, avocați sau, mai știu eu ce, cu salarii destul de bune, care să permită o viață mai bună. Poți tu să condamni pe soția ta la austeritate doar pentru că tu ești preot? Dar nu numai asta. De ce vedem pe cei care au? Vă spun că presa scoate în evidență doar cazurile bombastice. De ce presa nu vorbește despre mulțimea de preoți care de multe ori abia își duc traiul de azi pe mâine, preoții de la sate sărace, care sunt considerabil de mulți? Știu personal un preot cu trei copii care mi-a zis: "Eu în post mănânc branză și lapte!" M-am smintit. Apoi a continuat: "...doar atât am de pe la oamenii care și-au făcut milă. Nu-mi permit să-mi cumpăr mâncare de post."

Câți știu că mai mult de jumătate din preoți nu au casa lor personală, ci locuiesc doar în cea a parohiei, care e temporară? Pe ei de ce nu-i filmează nimeni?

Și presa are nevoie de știri și caută senzaționalul. Nu e senzațional dacă un preot găzduiește în casa lui o mamă cu copii de pe drum, dacă ajută nu știu câți săraci, dacă a convins nu știu câți tineri să nu se sinucidă, dacă a împăcat familii în pragul divorțului, dacă a dat sens în viața cuiva prin vorbele sale, dacă a convins pe

cineva să nu mă bea, să nu se mai drogheze, dacă... dacă. E senzațional dacă a greșit cu ceva. Mântuitorul spune că de ar fi viața unui om o singură zi, tot ar cădea în păcat. De ce să avem asemenea pretenții de la un preot? Ați auzit vreo unul care spune că e fără de păcat? Iarăși, mulți nu știu presiunea sufletească și psihică și ispitele care vin asupra unui preot. Nu vreau să par copilăros în gândire, dar dacă ar fi să comparăm o situație dintr-un teatru de război, când e pierdută cel mai sigur lupta de către adversar? Atunci când cade comandantul sau generalul. La jocul de șah, capturezi câte piese vrei, dar când ai luat mat, nu mai contează cine a capturat mai multe piese. Așa și diavolul știe că cea mai mare reușită e atunci când cade un păstor sufletesc. Paguba e enormă pentru turmă. De aceea și ispitele sunt enorme asupra unui preot. Nu toți rezistă la fel, unii mai cad. Important este să se ridice, iar Dumnezeu știm că ne așteaptă până pe patul morții.

Referitor la ispite, o să vă povestesc ceva personal, real, care mi s-a întâmplat. Eram diacon la Mitropolia din Iași, nou hirotonit, nici nu știam bine să săvârșesc cele ale slujbei. Atunci când se termină Sfânta Liturghie, de obicei, diaconul este cel care consumă Sfintele Taine, adică Sfânta Împărtășanie care rămâne în potir după ce s-au împărtășit credincioșii. Ce să vezi, în timp ce consumam, gânduri cumplite cu tot felul de imagini și tentații incontrolabile, ca un vifor, peste psihicul meu, chiar în timp ce mâncam cele Sfinte. M-am tulburat grozav și, cu chiu-cu-vai, cu mintea și cu sufletul răvășite, mi-am sunat duhovnicul. Problema e că atunci când îți vin în minte tentații și gânduri spre păcate pe care le-ai mai gândit sau făcut, asta e, e din vina ta, din pornirile tale pătimăse pe care încă nu le-ai stăvilit, dar atunci erau lucruri pe care nici în cap nu le-am avut vreodată. Gânduri care nu avuseră niciodată ecou în mine.

Duhovnicul m-a liniștit și mi-a zis: "Sunt păcatele persoanelor pe care tu le-ai pomenit și pentru care tu te-ai rugat la Sfânta Liturghie. Persoanele se află simbolic în miridele pe care tu le consumi alături de Trupul și Sângele lui Hristos." Pentru cei ce nu știu, miridele sunt acele firimituri de pâine din cadrul slujbei Sfintei Liturghie care se scot din prescuri în numărul celor pomeniți în ziua respectivă la Sfânta Liturghie. Ele nu alcătuiesc și nu se prefac în Trupul lui Hristos, ci ne reprezintă pe noi și pe cei care se pomenesc spre iertarea păcatelor prin spălarea în Sângele Domnului.

Deci am conștientizat că, deși Hristos iartă păcatele, totuși pentru că preotul este împreună lucrător cu Hristos la mântuirea omului, El îi dă de cele mai multe ori și din paharul suferinței crucii omului sau oamenilor pe care Hristos îi ajută prin mijlocirea sa ca preot.

De aceea, să nu judecăm preoții. E ușor să fii pe margine și să arunci piatra. Eu am fost în ambele situații, adică și mirean și acum preot. E mult mai complicat acum...

Un alt exemplu cu care aș vrea să și închei, deși sunt foarte multe de spus: La spovedanie se întâmplă să simt de multe ori un pietroi în spate, un fel de ghiara care mă apasă psihic, dar, chiar și fizic uneori. Când mă ridic, ea rămâne ca o povară. Deși alteori vorbesc ore în șir cu oamenii, nu se întâmplă asta. Când spovedesc, da. Ea trece doar la Sfânta Liturghie după ce mă împărtășesc. **Preotul, uneori, la propriu cară păcatele oamenilor. Uneori mai și cade. Să nu-l judecăm! Să ne rugăm pentru el!**

(Sursa: ortodoxiatinerilor.ro)